

ningerne af Arbejdsløsheden —, at faa det mest mulige og det bedst mulige i Retning af Nødhjælpsarbejdernes Resultat for det Samfund, som bringer disse Ofre. Jeg kan heller ikke tænke mig andet, end at dette er Tilfældet; men saa kan man ikke anlægge en saadan Kritik overfor disse Arbejder og den Opstilling, som er givet i Udvalgets Betænkning, som den, der er fremført af de Herrer.

Og naar det ærede Medlem Hr. Stauning reducerede den halvanden Million Arbejdsdage, der er Tale om, til en Ubetydelighed og reducerede de Beløb, som skal ofres paa disse Arbejders Iværksættelse, i meget væsentlig Grad, kan jeg kun udtale min Forundring derover, da dog Formanden for en af de største Arbejderorganisationer Hr. Lyngsies i sin Agitation for at faa det socialdemokratiske Forslag, der er betegnet som Nr. 1 i Betænkningen, gjort til Basis for disse Arbejders Udførelse Gang paa Gang, naar han taler om denne Sag, peger paa, hvilke store Arbejder der her kan være Tale om at bringe til Udførelse, hvor stort et Antal Arbejdsdage der herigennem kan tilvejebringes, og hvilke Summer der herigennem vil blive udbetalt i Arbejdsløn. Det vilde Hr. Forretningsfører Lyngsies ikke kunne gøre med god Samvittighed, hvis han mente, saaledes som det ærede Medlem Hr. Stauning mener, at her er Tale om Kejserens nye Klæder, at her er Bluff ikke skilt fra Virkelighed. Derfor kan det ikke nytte noget, at det ærede Medlem Hr. Stauning staar og anstrenger sig for at tilvejebringe fuld Overensstemmelse mellem hans Opfattelse og Hr. Lyngsies Opfattelse; de er i Henhold til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Stauning her har fremført, i et uhjælpe ligt Modsætningsforhold til hinanden. Men jeg maa sige, at jeg sætter betydelig mere Pris paa den Opfattelse, Hr. Lyngsies har gjort til sin, end paa den, det ærede Medlem Hr. Stauning har givet Udtryk her i Tinget.

Nu er det fra forskellig Side hævdet, og fra anden Side har man ligesom antydet, at det, der volder Vanskelighed her, er, at man ikke fra Regeringens Side straks har forkastet det saakaldte Jensen-Sønderupske Forslag og givet det Schøllerske Forslag sin fulde Tilslutning og sin Velsignelse. Det undrer mig, at man anfører denne Betragtning fra den Side, hvorfra den kom, det undrer mig, thi Forholdet er dog dette, at det ganske sikkert er bedre at have Arbejde i Ugens 6 Dage end kun at have Arbejde i 4. Jeg kan ikke tænke mig, at de Herrer vil gøre sig til Talsmænd

for den Moral, der er udtrykt derigennem, at det er særdeles ønskeligt for hver 4 Dages Arbejde at have 3 Dages Lediggang. Jeg kan ikke tænke mig, at det er den Betragtning overfor Arbejdets Værdi for den enkelte, de Herrer vil gøre sig til Talsmænd for. Men hvis det ikke er det, og det tillige maa erkendes, at gennem det Forslag, som er stillet af den tidligere Arbejdsanvisningsdirektør Hr. Jensen-Sønderup, vil Arbejdere, som beskæftiges ved Nødhjælpsarbejde, kunne opnaa en større ugentlig Indtægt, end de vil kunne opnaa ved Arbejde efter den delte Arbejdstid, saa forstaar jeg ikke den Modstand, de Herrer gør derimod. Eller rettere, jeg forstaar den nok, thi Grundlaget for det hele er jo Frygten for, hvilke Vanskeligheder der kunde opstaa ved, at Arbejdet skal udføres til en Betaling, som ikke i Forvejen er aftalt mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne.

Men ogsaa i saa Henseende tror jeg, at de Herrers gode Bistand vilde virke heldbringende paa den Utilfredshed, der derigennem kunde opstaa. Vilde de Herrer bestrebe sig for at gøre den arbejdsløse Del af Befolkningen forstaaeligt, at det, her sker, er ikke, at man sætter dem til at udføre Arbejde paa andre Vilkaar end dem, de havde i det frie Arbejdsmarked, før de kom ud for Arbejdsløshedens Ulykke, men det er, at man bringer dem den Støtte, som Samfundet er rede til at bringe dem, paa en anden, mere effektiv og mere værdifuld Maade end hidtil — vilde de Herrer anlægge den Betragtning, saa tror jeg, at den Uro paa dette Omraade, som de nu bebuder vil blive Følgen af Arbejders Iværksættelse paa Basis af Forslag Nr. 2, i alt væsentligt vil udeblive.

Og især vilde dette blive Tilfældet, naar de Herrer tilstrækkelig vilde fæste deres Opmærksomhed ved, at her er ikke Tale om at lyse hverken det ene eller det andet af disse Forslag i Kuld og Køn som det eneste, der kan være Tale om at tage Hensyn til. Jeg har udtrykkelig i min Forelæggelsestale gjort opmærksom paa, at de forskelligartede Forhold rundt i Landet, de forskelligartede Vilkaar ved Arbejders Udførelse i saa Henseende maa være bestemmende for, efter hvilke Regler Lønvilkaarene og Beskæftigelsesvilkaarene skal fastsættes. Jeg paaskønner i høj Grad Tendensen i det Forslag, som er fremsat af Ingeniør Schøller, og som er betegnet som Nr. 3 i Udvalgets Betænkning, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det i mange Tilfælde maa foretrækkes at udføre et Nødhjælpsarbejde paa de i det Schøllerske Forslag fremsatte